

KAPITOLA DRUHÁ

„Střelče!“ vykřikl Lovec. „Přestaň!“

Ale Střelec ho neposlouchal. Vrhł se na Caleba, který se mu ubránil tak, že mu rozsekl pušku a prudkým kopem do hlavy ho omráčil. Pak se rozběhl na kraj strže a stoupl si na ošidnou římsu.

„Běž zpátky!“ křikl Caleb na Lovce. Při pohledu na klona se mu zachvěl hlas. „Ty jsi ji zabil!“

Lovec zvedl ruce. „Jsem zmatený stejně jako ty. Pomůžu ti. Pojd' se mnou.“

Ale Caleb pamatoval na poslední slova své mistryně. Odrazil se z římsy, přenesl se bezpečně přes strž a ladně přistál na opačné straně. Vypnul světelný meč a vyrazil mezi stromy. Jak běžel, v uších mu neustále zněla strašlivá pravda: jeho mistryně byla mrtvá... vinou jejich nejbližších spojenců.

Caleb Dume zůstal sám.

„COŽE?“ OTÁZAL SE LOVEC v kokpitu *Marauderu* - upraveného útočného raketoplánu třídy *Omicron* svého týmu. Loď byla jejich přechodným domovem předchozích 205 rotací a Lovec velmi toužil vrátit se na Kamino. Zvláště potom, co se dozvěděl, že nepozměnění kloni - běžňáci, jak jim říkali ve Vadné várce - dostali rozkaz zlikvidovat všechny Jedio. Ta zpráva jimi otřásla.

Všemi, až na Střelce.

Odstřelovač se předklonil. „Určitě ten padawan při pádu zemřel?“

Lovec přimhouřil oči. Předtím řekl Střelci, že Caleb zahynul, když se pokusil přeskočit strž. Byl svědkem toho, co udělali běžňáci generálce Billabě, a byl rozhodnutý chlapce chránit. Neuměl si představit, že by neuposlechl rozkaz, ale zároveň neměl v úmyslu ublížit Jediovi. Ne, dokud celé té věci nepřijde na kloub - a bude se moci rozhodnout podle sebe.

„Jo, určitě,“ zalhal Lovec. „Proč?“